

CARMEL BIARNÉS BIARNÉS, EN EL RECORD

La mort de Carmel Biarnés, a finals de febrer de 1992, va ser un cop molt dur per als que estimem la Ribera d'Ebre i la seva gent. Home complet d'aquesta comarca, en va donar a conèixer la seva història des dels temps més reculats i les esperances i angoixes dels temps que va tocar-li viure. Investigador als arxius, cronista als diaris, viatger, fotògraf, analista de les velles pedres i de la cultura aràbiga que trobava a cada pas, narrador, aplegador del riquíssim folklore i del Cançoner de la seva terra, era un autèntic savi del poble, forjat amb una alta consciència de responsabilitat personal i de compromís social.

Persona d'una enorme bondat, de desbordant simpatia, en la figura de Carmel Biarnés hi veia dibuixat la fermesa del secà de la Ribera i la plàcida i relativa fugacitat del paisatge del seu riu estimat, que ens va deixar en herència, com consta en un dels seus llibres.

Mai podré oblidar que va ser ell qui, junt amb mossèn Joan Massip, l'estiu de 1969, va fer-me conèixer aquesta terra que tant admiro i que aleshores, jovenell, va obrir-se'm amb un esclat que encara dura.

El vaig tractar assíduament, ens escrivíem i sempre que anava a Ascó tenia un plat a taula i un llit a disposició. M'agradava molt veure'l en aquella cambreta de damunt de la seva Farmàcia, cobert literalment de papers, llibers i carpetes -que, evidentment, s'han de salvar, ordenar i publicar. La darrera vegada que vaig veure'l, el febrer de 1990, vam anar passejant fins a Vinebre. Vaig tèmer el pitjor, però no em pensava que el desenllaç fos tan ràpid.

En homenatge, i per a que la seva memòria quedi entre nosaltres, em plau reproduir el text d'una conversa que vaig tenir amb ell a mitjans de 1988, i que em fa l'efecte que retrata prou bé la seva personalitat.

Xavier Garcia